

Твърди във врата,
мислословни в прощата,
едни в любовта

заедно

енория

"Св. Павел от Кръста"

ЮБИЛЕЙНА ГОДИНА
НА ЕНОРИЯТА

брой 73 - август 2010

Тялото като биологичен материал

УТРО
16 юни 2010 г.

ДЕНЯТ

Изпратиха Жаклин в малък бял ковчег

Четири жени съпроводиха починалото бебе на 62-годишната Красимира Димитрова

Ана ПЕНЧЕВА
Малък бял ковчег с доложки в него тълча на погребването бебе Жаклин изпратиха четири жени вчера. Родилата на 5 май дете на 62-годишната Красимира Димитрова не реши да преживее и изгради изключително скръбен живот за себе си след смъртта на малкото момиче, а само след това майката успява да се извържи

погребане на изкръвет, защото всички преснова с ритуал в гробница започна. Следва всички медицински изследвания за това бебе с чума, а биологичен материал, защото в повече този изкръвен изглеждат във странни, нонсенсови аспекти. Обикновено семейството, които изгубват бебето си, остават на страната да се погрижат, но в този случай всичко е необичайно, допълва тя майката.

Романи сме от 3 десетилетия до 112-годишна, ама ти ми това, дето се казва, не е в състояние да издържа гробовете, които се

виждали преди повече от година. Красимира Димитрова да отиде няколко месеца след починалите си родители. Те били вестели, че жената излязла в парка с извикан на майка си и баща си и си вкосяла през себе си востанови.

Преди да бъде затворен ковчегът, родилката отиде да види бебето, а в гроба поставили букет от бели рози и калани.

След за Красимира отиде още една вкосяване - другата близка жена Мари, която е в болница в София и изгубила за нея си оптимистична.

Дарение

Политическият процес от политиката. Лидер Кристиановиц

В миналия брой разгледахме от всички страни въпроса с раждането на двете близначета от жената от гр.Русе чрез процедурата "ин витро". Мислих да не се връщам на тази тема. Смъртта на едното дете (с име Жаклин) и особено статия публикувана в русенски вестник, ме предизвикаха да напиша, това което четете. Има пасажки написани от авторката на тази статия, които ми направиха много лошо впечатление. Статията не търси грешката в начина на зачеване на това дете, а анализира погребването на детето, като го представя за "странен начин" и дори глупав! Защо? Защото е погребала детето си родено на 5

май и починало на 13 юни!

В статията се говори безчувствено за Жаклин като “бебе” “дете” и “биологичен материал”. Говори се, че е родено и починало... Кой? Един човек с името Жаклин или “биологичен материал”?

Има пасажии в статията, които показват, че науката, и особено медицината, има свои ясни определения. Според мен, обаче това е мнение само на една част от медицината, защото има много лекари и професори по света, които не са съгласни с това и признават достойнството на човека от момента на зачатия. Има лекари не малко на брой, които точно заради това признаване се отказват да практикуват абортите.

От друга страна се питам какво означава “според всички медицински определения това не е човек, а биологичен материал”? Какво означава за медицината “човек”, и то след смъртта му? Какво е повече от “биологичен материал” мъртъв човек на 20 или 50 или 80 години? Медицината не може да говори за душата и самите чувства на човека се определят от нея като импулси, които тръгват от и стигнат до мозъка, а след смъртта човекът е само биологичен материал. Медицината говори ли за възкресението на телата? Исус е възкръснал с тялото си! Преди няколко дена празнувахме Успение Богородично, т.е. Бог въздигна в небесната слава Блажената Дева Мария с тяло и душа. Свети Павел Апостол пише: “това тленно тяло се облече в нетление, и това смъртното тяло се облече в безсмъртие”. Това е нашата вяра, която признава тялото за повече от “биологичен материал”.

Ако тялото е само “биологичен материал”, може да се запитаме дори дали има смисъл да погребваме мъртвите заради самите мъртви. Някой може да ми каже, че това се прави за близките и приятелите на мъртвите, заради техните чувства. Дори да е така, защо “тези церемонии изглеждат твърде странно” в очите на лекарите? Само защото тази жена е искала да погребва “биологичния материал” на своето дете, вместо да го “остави на специалистите да се погрижат” за него? Кои са тези специалисти и как се “грижат” за починалите ембриони,

зародиши и бебета?

Може би гробищата са изоставени и в лошо състояние точно, защото вече си приема за вярно мнението за тялото като “биологичен материал” и нищо повече, и гробището като място за “мъртвите”. “Оставете мъртвите да погребват своите мъртви” каза Исус, т.е. оставете онези, които вярват в смъртта, онези които не вярват в живота, във възкресението да погребват биологичните материали и да казват това, което често чувам на гробището от много хора: край! Тази е тяхната вяра!

Сигурни ли сме, че това, за което пише журналистиката е мнението на всичките лекари и дори на хората. Толкова ли е странно да се погребва мъртъв човек? Аз мисля че не е така и съм сигурен, че не е така!

Достатъчно е да се огледаме малко наоколо и ще открием, че в много държави практиката за погребването на умрели зародиши или бебета преди раждането, е вече приета със закони, и дори в “светската” Франция от 2008г. е разрешено на родителите ако желаят да регистрират в общината в книгата на родените, името на детето си умряло преди раждане.

Католическата църква придружава тези деца с молитва и дори със Светата Евхаристия и погребението, а ако родителите са желали кръщението за детето им.

При опасност за живота на детето, ако няма свещеник наблизо, в момента на раждането или след това (докато детето още е живо) и родителите изразят желанието си, самите лекари или медицински служители могат в името на Църквата да кръщават детето “в името на Отца и Сина и Светия Дух”. Това кръщение е валидно и се регистрира в регистрите на църквата на болницата където става това събитие.

Няма да се уморя никога да повтарям, че личността на човека се формира от момента на зачатието му, и с него и достойнството и правата, които всеки човек трябва да има.

Достойнството и правата, които всеки човек трябва да притежава до момента на смъртта си.

Медицината (или по точно част от нея) в днешни времена забравя това, което е основният и принцип и основна цел, които

намираме записано в Хипократовата клетва:

“...Ще препоръчвам на болните полезен начин на живот, доколкото ми позволяват това умението и разумът, и ще ги предпазвам от всичко вредно и опасно. Не ще се поддам на ничия молба да поднеса някому смъртоносно питие, нито пък аз сам ще реша да сторя такава подобно нещо.

Също така не ще дам на жена песар за унищожаване на плода; ще пазя своя живот и своето изкуство винаги чисти и неопетнени от никакво престъпление...”

Аборт, евтаназия...?!? Четем, в тази клетва че, те са против живота и етиката на лекарите.

За срам в днешните времена и тази клетва, над която лекарите обещават своята професионална етика, бе променена, и част от нея изтрита. Още един път в името на свободата убихме живота! Това наричаме прогрес.

В тази статия разгледах различни проблеми, но всички са свързани и по-точно те тръгнат от едно разбиране, което се превръща все повече в култура в наши дни: много сме свързани с материалното и с този свят, който е всичко за нашия живот. Няма повече място за Бога в нас и около нас, и мислим по същия начин за човека, за когото Исус ни разказа притчата: “ще кажа на душата си: душо, имаш много блага, пригответи за много години: почивай, яж, пий, весели се. Но Бог му рече: безумнико, нощес ще ти поискат душата; а това, що си приготвил, кому ще остане? Тъй бива с тогава, който събира имане за себе си, а не богатее в Бога”(Лк 12,19-21).

Хората казват, че медицината и науката не се интересуват от това, което не е емпирично. Емпиризмът е течение във философията, според което цялото човешко знание произхожда от опита и се свежда до него, познанието трябва да се основава на емпирично изследване и индуктивни разсъждения.

Мои скъпи братя и сестри, докато има мислещи по този начин, всичко това, в което ние вярваме като християни и го изпълняваме, ще бъде за тях “твърде странно”.

Щастлив съм да бъда така твърде странен.

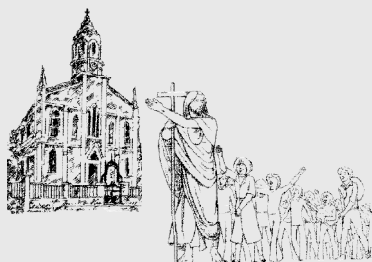
Отец Валтер Горра

Часовете за неделните литургии:

09.30 Броеница
10.00 Светата Евхаристия

17.45 Вечерна Молитва
18.00 Светата Евхаристия

От ноември до март **16.45 Вечерна Молитва**
17.00 Светата Евхаристия

За октомври месец

Предварителна програма за празниците през октомври

10 октомври 10.00ч монс. Христо Пройков

Благодарствена свята Евхаристия за 120-та годишнина от благословията на първия камък за строежа на нашата църква (12 октомври 1890г.) -

12 октомври 18.30ч

Духовен концерт “Ако Господ не съзида къщата, напразно ще се трудят строителите ѝ”, посветен на юбилея, с песни и музика от Пиеранджело Секуери - изпълнение от хористите на нашата църква

17 октомври 10.00ч монс. Георги Йовчев

Свята Евхаристия по повод празник “Св.Павел от Кръста”

24 октомври 10.00ч монс. Петко Христов

Свята Евхаристия с Миропомазание на 7 младежи от нашата енория

Църквата като евхаристийно събрание

Когато говорим за Евхаристията, ние всъщност говорим за Църквата. А за Църквата можем да говорим само ако мислим за нея като за жива реалност, т.е. като събрание за вечерята Господня. Там, в това събрание, ние служим на Бога и тогава всеки служи с другите под председателството на един. Без служение няма събрание в Църквата, но и без събрание няма служение. Без участници няма трапеза, но и без възглавитель на трапезата няма участници в нея. Тези важни особености винаги са били предпоставки за автентичния живот на древната Църква.

Във всяко тайнство Църквата се моли за неговото извършване, но в Евхаристията Църквата се моли за самата себе си, т.е. за целия народ Божи, събран със своя предстоятел „заради участието в трапезата Господня”. Църквата е и Христовото дело на земята, и Неговото присъствие в света, „за да пребивава с нас и да действа по-пълно, отколкото е действал преди”, защото Дух Светии още не бе даден, понеже Исус още не бе прославен (Йоан 7,39)”. Чрез евхаристийните дарове ние ставаме членове на Тялото Христово, приемаме дара на Светия Дух, защото Христос не може да бъде изолиран от Духа, чрез когото е роден от Богородица. В това съвършено събрание се постига преобразяването, освещаването и обожението на човешкия род в Светия Дух. Св. Иринеи Лионски, епископ на църквата в Галия (ок. 140-202), свидетелства: „Защото там, където е Църквата, там е и Духът Божий, и където е Духът Божи, там е и Църквата, и всяка благодат; а Духът е истина. Чрез събранието в Светия Дух се съзижда Църквата. Тя е истинското Тяло на Господа и потвърждение на Въплъщението на Сина и Логоса Божи. В деня на Петдесетница едно събрание от последователи става Народ Божи, напоено от благодатта на Светия Дух в едно тяло (1Кор 12,13), съзидано в Евхаристията, извършена във и чрез Духа. Евхаристията е духовната жертва на събранието и предвкушване на новия еон, защото това

събрание по своята природа е есхатологично, икона, отпечатък на Бога по думите на св. Максим Изповедник. По този повод протопр. Николай Афанасиев пише: „Народът Божи, когото Бог образувал за Себе Си в Новия Завет, се събира от Него в Тялото Христово”. Кръстените стават „едно тяло” по време на Евхаристията. Затова Евхаристията, съгласно израза на св. Дионисий Ареопагит, е тайната на събранието, а събранието на народа Божи в Христа е Църква. Заради това древната Църква преживява и разбира това събрание като евхаристийно, т.е. литургично по своята природа. Думата литургия не означава само дело на народа, а означава и действие, чрез което група хора стават общност, каквато преди това те не са били. Тази дума означава още и служение на един човек или на група хора от името на цялата общност. В древния Израил литургията била общото дело на малка група хора избрани, които имали за цел да подготвят света за Идването на Месия. Новият Израил - Църквата, е Литургия, служение, призвание да се действа в този свят по подобие на Христос, да се свидетелства за Него и Неговото Царство. Литургията е вече събранието на председателя и верните, образувачи едно тяло, в което всеки изпълнява своето служение. Служенията включват в себе си идея за съслужение, следователно не можем да говорим за Църква без съслужение в събранието.

Същността на Църквата е Евхаристията. Не може да се формулира учение за Църквата независимо от учението за Евхаристията, както и Евхаристията не може да се разбере извън и без Църквата. Църквата се разкрива и като тяло Христово (1Кор. 12,28), преживявано в Евхаристията и потвърждавано в Евхаристията. Заради това е необходимо всички членове на Църквата, всички членове на Тялото Христово, да актуализират по личен начин служението и мястото си в Евхаристията. За древните християни да бъдеш в Църквата значи да участваш в нейното евхаристийно събрание, т.е. където е евхаристийното събрание, там е и Църквата, а където е Църквата, там е и евхаристийното събрание. За това свидетелства св. Юстин Мъченик: „В така наричания ден на

слънцето ние имаме събрание на едно място на всички живеещи по градове и села”. Тук виждаме, че Евхаристията е отъждествявана със събранието и това наименование се запазва още много векове. Църквата е едновременно и събрание, и тайнство, което за цялото апостолско-светоотеческо предание е реално и истинско общение с Христос - общение в събранието и събрание на общността. Този тип еклесиология се основава на христологията или по-точно представлява нейно естествено продължение. Христологията в Православието е неотделима и от триадологията, следователно в тази евхаристийна еклесиология чрез Евхаристията е разкрита цялата реалност на общението със Света Троица. Евхаристията е и критерий за църковната структура, защото тя се съзижда в нея.

Литургията, както казахме вече, е „тайна на събранието”. Христос е дошъл „да събере наедно и разпилените чедра Божии” (1Кор. 11,53). В проповедите на апостолите се подчертава, че всички старозаветни пророчества са изпълнени, народът е събран около Месия и нещо повече - вече е съединен с Него. Това е тази велика тайна на общението с Христа: защото, дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм аз посред тях. (Мат. 18,21). Непостижимото чудо - преобразяването на съвкупността от грешни и недостойни хора в една общност, в Тяло Христово, се осъществява в делото на Евхаристията чрез благодатта на Духа. Това е толкова велико, че прот. Александър Шмеман говори: „Колко често ние казваме, че отиваме на Църква, като забравяме, че всъщност ние сме Църквата, че Христос пребивава в своите членове и че Църквата не е до нас или над нас, а ние сме в Христос и Христос в нас”. Св. Максим Изповедник ни разкрива, че в събранието Светият Дух и „Неговата благодат превръща и преобразува всеки от тези, които се намират там, и съответно на самия Него, наистина ги преименува съобразно побожественото и ги води към това, което се явява чрез извършваните тайнства”.

Много от християните днес смятат, че най-важното в християнството е шансът на всеки човек за някакво лично,

духовно усъвършенстване, но именно в такъв ред на мисли се изпуска най-важното - че на християните преди всичко е дадено и завещано да бъдат Църква, да са: ...род избран, царствено свещенство, народ свет люде придобити (1Петр. 2,9), да явяват и изповядват Христовото присъствие и Неговото Царство в света. Тълкувайки тези думи, ние трябва да имаме съзнанието, че светостта на Църквата не е наша святост, а на Христа, Който я е възлюбил и е предал Себе си за нея, за да я освети и тя да бъде...

славна Църква, която няма петно, или порок, или нещо подобно, но да бъде света и непорочна (Еф. 5,25-27). Тази святост ние получаваме в Кръщението и Миропомазанието, за да участваме в евхаристийното събрание. Ето защо в древността всички християни се наричали светии и ето защо евхаристийното събрание е нашето служение и нашият живот. Ние сме посветени в него и то принадлежи на нас, докато ние сами не се отлъчим от него. Реалното участие в евхаристийното събрание е приобщаването със св. Дарове и затова според св. Максим Изповедник евхаристийното общение на вярващите конституира самата „ипостас“ на Църквата. Единствено по този начин ние можем да възрастваме в святост и да изпълним всичко, което ни е заповядано. Събраната в Евхаристията Църква, макар и понякога ограничена до двама или трима, е образ и същевременно осъществяване на Тялото Христово и именно заради това събраните могат да се причастят, т.е. да бъдат съобщници на Тялото и Кръвта Христови, явявайки Него в своето събрание. Никой и никога не би могъл да се приобщава, никой и никога не би могъл да бъде достоен и достатъчно свят за това, ако не ни беше дадено и заповядано в Църквата, в събранието, в това тайнствено единство, в което ние, съставлявайки Тялото Христово, можем неосъдно да наречем Бога наш Отец и да бъдем участници и причастници на Божествения живот. Днес това съборно евхаристийно съзнание е изгубено, главно поради практикуването на едно индивидуално-благочестиво християнство, чрез което не се участва в събранието на Тайнството и не се съединява

раздробената наша човешка природа в богочовеческото единство на Господ Исус Христос.

Този индивидуализъм, т.е. загубата на съборното съзнание за Църквата като евхаристийно събрание, се проявява във всички области на църковния живот - литургическата практика, аскетичния живот, църковното изкуството. Пример за това е фактът, че съвременната храмовата архитектура не отразява истината за евхаристийно-съборната природа на Църквата. Храмът, изграден заради Евхаристията, е неоспоримо свидетелство, че християнското съзнание винаги е отъждествявало Църквата с евхаристийното събрание и след това с храма, като той естествено също се назовавал църква, т.е. като мястото, в което събранието става Църква чрез Евхаристията.

Църквата и църковният живот не могат да бъдат разбрани без Евхаристията, но от друга страна, Евхаристията е немислима извън събранието на общността. Връзката на Евхаристията със събранието се разбира само в есхатологична перспектива, тъй като само в евхаристийния опит общността на верните се преживява като Тяло Христово и общност на Светия Дух, т.е. като жива икона на Царството Божие. Извън тази есхатологична перспектива общността би се превърнала в обикновена религиозна институция, а Евхаристията - в обикновен ритуал, възпоменаващ миналото или допълващ нашето индивидуално благочестие. Еклесиологичното съзнание за Църквата като събрание и общност на Евхаристия остава автентично само в живия есхатологичен опит от присъствието на Христос, а този опит е възможен само в тайнствата, които по думите на св. Николай Кавасила са прозорец, през който Христос се връща отново, за да пребивава в света и Своята Църква.

(от "Християнско и Култура" год 2010 брой 4, от статията на прот. Добромир Димитров, "Две предпоставки на Евхаристуината еклесиология")

Кратка история на Католическата Църква в България

(продължава от миналия брой)

Византийски (източен) обред

В развитието на процесите на духовна и политическата еманципация на българите през XIX в пределите на Османската империя, група деятели за църковна независимост и отделяне от юрисдикцията на Цариградския патриаршия стигнали до идеята за уния с Рим. В това начинание откриваме проектирани много от знанията за българското средновековие на главния подбудител на делото Драган Цанков.

Така се стигнало до 18/30 декември 1860 г., когато стотина съмишленици се представили пред папския представител в Цариград, монсеньор Паоло Бруони и му връчили молба, подписана от множество българи, търсещи апостолическо покровителство.

Подписан бил акт за присъединение към Рим, в който се формулирали двете основни български искания - самостоятелна църковна йерархия и училища "според началата и системите на едно учение народно". Към тях било и изричното настояване за запазване непокътнат съществуващия източен църковен обред.

След няколко месеца, на 2 април 1861 г. в Сикстинската капела в Рим, архимандрит Йосиф Соколски бил ръкоположен за архиепископ и глава на Католическата църква от източен обред на българите лично от папа Пий IX в присъствието на висши духовници, влиятелни политически фигури, дипломатически представители и делегация на присъединените към Рим българи.

Тези събития бележат началото на историята на Католическата църква от източен обред в България, чието развитие до средата на 20 век може да бъде представено в три периода.

Първият обхваща времето от началото до средата на 60-те

години на XIX век. Центърът на събитията от това време са усилията да се отстои избрания път, защото много скоро на нововъздигнатата църква бил нанесен силен удар с отвличането на нейния духовен предводител, архиепископ Соколски, в Русия. Отвличането било акция на руската дипломация, бранеща единството на православието в Турция, в сътрудничество на нейни доверени лица от българската колония в Цариград. То довело след себе си и първата тежка криза в историята на Католическата църква от източен обред в България, проявена в неудържимия отлив от унията на множеството от присъединилите се.

След поредица неуспешни опити да бъде въздигнат висш йерарх, с избора, и сетне с ръкополагането за епископ на 1 ноември 1865 г. на Рафаил Попов, кризата била преодоляна. За епископски център се определил Одрин, началото на управлението на монсеньор Попов може да бъде прието за втори период от историята на Католическата църква от източен обред, който продължил до войните - Балканските (1912-1913) и Първата световна война (1915-1918). В това време бил постигнат разрыв с мирските, политическите подбуди за присъединението на българите към Рим и се положили същинските основи на Католическа църква от източен обред у нас.

Берлинския договор (1878) не засегнал източно католическо население, останало в своята цялост главно в етническите земи на българите в границите на Турция. Но ръководството на духовните дела от един център вече било неефективно поради разстоянията и несигурните пътища в империята. Грижите за заобиколените от православни и неукрепнали твърде във вярата българокатолици наложили през 1883 г. Македония и Тракия да бъдат разделени на две отделни в административното си управление църковни области с отделни за всяка област епархии и с отделен епископ, а за представителството на Католическа църква от източен обред в Цариград, Рим предвиждал и архиепископ. За архиепископ със седалище в Цариград и администратор на присъединените

българи от областта бил назначен наследият епископски престол на епископ Попов, епископ Нил Изворов. За Тракия и България, със седалище в Одрин, като титулярен Хевронски епископ и апостолически наместник на българите бил назначен монсеньор Михаил Петков, а за апостолически наместник на Македония – монсеньор Лазар Младенов със седалище в Солун. Назначените епископи на Тракия и Македония били първите католически владци с богословско образование и възпитание, добито в католически висши богословски училища и университети. Те били представители на ново поколение, чиято убеденост във вярата, образование и енергия щяла да е от основно значение за разширяване влиянието на Източно католическата църква.

Войните и непосредствено следвоенните години били време на тежки изпитания и затова те бележат началото на трети период от историята на Католическата църква от източен обред, чиято горна граница съвпада с края на Втората световна война и установяването на комунистическия режим в България. Постигнатото в мирните довоенни десетилетия било разпиляно изцяло и Източната католическа църква се изправила пред ново устрояване, което променило изцяло насоките на дотогавашното ѝ развитие.

Кризата в Католическата църква от източен обред дошла като следствие на войните и тя се изразява най-напред в разпръскването на бежанците българокатолици от Тракия и Македония сред православно население в държавните граници на България, както и от несъвместимостта на настаняването заедно бежанци българокатолици и православни. Тежки затруднения възникнали от уреждането на юридическия статут на Католическата църква от източен обред в пределите и според законите на българската държава, уреждането на пространството на нейния диоцез, статутът на нейното духовенство и българското му поданство, законоположенията за въздигане на източно-католическите храмове и пр.

Основна заслуга за стабилизирането и устрояването на църквата в пределите на българската държава и преодоляването на

кризата имат огромните усилия на българското източнокатолическо духовенство, но не може да бъде пропусната и значимостта на помощта от Рим в това критично време. През 1921 г. като пратеник на Източната конгрегация, архиепископ Исая Пападопулос, подпомогнал подетото административното преустройство в новите условия, според което трите епархии от Турция - Цариградска, Одринска и Солунска - се закривали и се образувала една със седалище в София. С негова помощ, и с помощта на папа Бенедикт XV, през 1922 г., започнало изграждането на софийската източнокатолическа църква “Успение Богородично” и енорийският дом като интеграционен център на източнокатолиците в България.

На 25 април 1925 г., десет дни след атентата в църквата “Св. Неделя”, като апостолически делегат в България пристигнал монсеньор Джузепе Анджело Ронкалли, бъдещият “български” папа Йоан XXIII, личност, с чието име, усилия и дейност се свързва преодоляването на тази тежка криза - най-напред с помощта по избора на авторитетен и обединяващ католиците от източен обред духовен глава.

Начело на църквата бил възведен като епископ Кирил Куртев, едно от най-ярките имена в нейната история за времето на цялостното и съществуване. Епископ Куртев се родил на 18 юли 1891 г. в с. Дрипчево (Свиленградско). На 5 декември 1926 г. в Рим той бил ръкоположен за титулярен Бриулитански епископ и апостолически екзарх на католиците от източен обред в България. Много важно за разбиране на неговото място в тази история и новия етап от историята на църквата е първото му епископско послание от април 1927 г.

Комунистическият режим поставя рязка граница в историята на Католическата църква в България. През 1952 г. срещу повече от 40 души, сред които висшето духовенство и свещеничеството на католиците от двата обрета, бил организиран съдебен процес по обвинение в участие в “шпионска и заговорническа католическа организация”. Процесът завършил с 4 смъртни,

множество други присъди с големи срокове затвор и пълна конфискация на имуществото на католическата църква. Над свободното ѝ развитие се наложили тежки ограничения.

(от сайт на Епископската Конференция на Католическата Църква в България - <http://cp1.host2.bg/~catholic/>)

От средата на септември започват отново в енорията обикновените дейности:

Всеки четвъртък преди литургия един час Обожаване

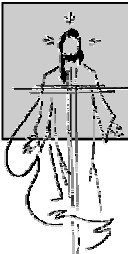
Втората и Четвъртата събота от 16.00ч Групата за молитвата

Неделя 19 септември благослов на учениците за новата учебна година

От 6 до 13 септември духовни упражнения с групата на младежите, които през октомври месец ще приемат Тайнството Миропомазание. Тези упражнения ще се проведат в Италия посещавайки няколко светилища: Светата Къща в Лорето; местата на Свети Франциск от Асизи; местата на Свети Габриел пасионист в Исола дел Гран Сасо и Морровалле; Евхаристичното Чудо в Ланчано; още други църкви и манастири.

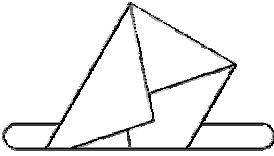
Тези младежи от 3/4 години се подготвят с катехизис за да приемат това Тайнство. Датата е фиксирана за неделя 24 октомври.

Да ги придружаваме с нашата молитва!

Върнали се в Божия Дом

12 август 2010 Петър Петров Кюрчев

Как можем да изобразим лицето на царя?

Един ден Шахът обяви конкурс между артистите.

Трябваше да изобразят лицето на царя.

Пристигнаха индийците с чудните цветове за които единствени познаваха тайната; после арменците, носейки една специална глина; после египтяните с длета и кантони никога не виждани и най-хубави мраморни блокове. На края се представиха гърците, снабдени само с чувалчета с прах.

Всички останаха затворени за няколко седмици в залите на кралския дворец.

В уговорения ден, дойде царят, който се възхити на прекрасните рисунки на индийците, образците на арменците и паметниците на египтяните.

После влезе в залата на гърците.

Изглеждаше, че те не бяха правили нищо: с техният дребен прах, бяха се задоволили да бършат и лъскат мраморната стена на залата, но така че когато Царят се покажа, можа да види своето лице отлично отразено като в огледало.

Разбира се гърците победиха в конкурса. Те бяха разбрали, че само Царят можеше да изобрази Царят.

Ти който четеш, почистваш ли всеки ден стените на твоята душа с молитва, с жертви, с благодеяния, защото там може да отрази лицето на Бог?

Сестра Терезита